

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa M. W.  
przeciwko G. R.  
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 21 maja 2021 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 30 października 2019 r., sygn. akt I ACz (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.700,-  
(dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Powód M. W. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 października 2019 r., którym oddalono jego zażalenie od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 12 sierpnia 2019 r., odrzucającego pozew przeciwko G. R. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Skarżący oparł skargę na przesłance wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienia prawne, czy dla

*prawidłowej oceny konieczności odrzucenia pozwu powinnością sądu, w przypadku stwierdzenia istnienia wcześniej zawisłej sprawy, co do której może istnieć domniemanie jej tożsamości ze sprawą aktualnie rozpoznawaną, a jednocześnie możliwego jej umorzenia na skutek złożenia oświadczenia o cofnięciu pozwu jest zawieszenie postępowania i wydanie stosownego orzeczenia dopiero po prawomocnym rozstrzygnięciu kwestii umorzenia potencjalnie tożsamego postępowania.* Skarżący wskazał, że odrzucenie pozwu bez oczekiwania na spodziewane umorzenie pierwotnego postępowania pozostawia powoda z przedawnionym roszczeniem.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - niepubl.). Kolejnym niezbędnym elementem uzasadnienia tej przesłanki jest wskazanie przepisu prawa, który wzbudził poważne wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, niepubl.), a także różnych możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, w tym również zajęcia przez samego skarżącego stanowiska co do rozstrzygnięcia sprawy oraz przyczyn wadliwości zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, niepubl.). Wymagania tego nie można zastąpić postawieniem samych pytań do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, niepubl.).

Zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącego nie może stać się przyczyną przyjęcia skargi do rozpoznania. Po pierwsze ma charakter kazuistyczny - dotyczy bowiem tylko i wyłącznie stanu niniejszej sprawy. Nie zostało zatem spełnione stawiane skardze kasacyjnej wymaganie wyrażania nie tylko interesu

skarżącego, lecz również interesu publicznego. Celem skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury.

Przed wszystkim jednak problem przedstawiony przez powoda nie ma charakteru odnoszącego się *stricte* do wykładni przepisów prawa lub skomplikowanych kwestii związanych z jego zastosowaniem, lecz dotyczy obowiązującej w postępowaniu cywilnym zasady dyspozycyjności (rozporządzalności). Zgodnie z tą zasadą strony mogą swobodnie korzystać z uprawnień przyznanych prawem materialnym lub procesowym, a pobudki, dla których strony korzystają ze swych uprawnień bądź nie są irrelewantne w świetle procesu cywilnego. W innej sprawie cywilnej, której wcześniejsza zawisłość stała się przyczyną odrzucenia pozwu w niniejszej sprawie, powód zdecydował się cofnąć pozew. Cofnięcie pozwu (art. 203 k.p.c.) jest uprawnieniem procesowym strony, z którego korzysta ona lub nie, w zależności od subiektywnie rozważonych interesów własnych. Sąd cywilny nie bada przyczyn cofnięcia powództwa, ani tym bardziej nie bada wpływu tej czynności na interes strony, w tym na bieg terminu przedawnienia. Są to decyzje procesowe swobodnie podejmowane przez stronę, a zadaniem sądu jest jedynie ocena, czy poszczególne czynności zostały dokonane w sposób skuteczny procesowo (w tym przypadku zgodnie z art. 203 k.p.c.). Sąd cywilny wyrokuje bowiem jedynie co do przedmiotu objętego żądaniem (art. 321 k.p.c.). Cofnięcie pozwu zaś wywołuje takie skutki, jakby powództwo w ogóle nie zostało wniesione, czyli jakby strona żądania nie wytoczyła (art. 203 § 2 k.p.c.). Na wątpliwości sformułowane przez skarżącego można zatem udzielić tylko jednej, nie budzącej wątpliwości odpowiedzi - sąd odrzucający pozew ze względu na uprzednią zawisłość sporu nie ma nie tylko obowiązku, ale nawet jakiegokolwiek podstawy prawnej, by badać, czy w uprzednio zawisłej sprawie doszło do cofnięcia powództwa. Przeciwnie, tego rodzaju ingerencja stałaby w sprzeczności z jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania orzekł zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

jw